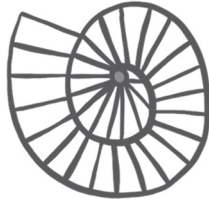

Villa Valentijn

Het huis stond boven op een duin en ik had nog nooit zo'n vreemd huis gezien. Daar moeten wel heel rare mensen wonen, dacht ik. Want ook al heette het huis Villa Valentijn – wat superromantisch klinkt natuurlijk – het zag er totaal niet romantisch uit. Het zag er eerder uit alsof het al twintig jaar leegstond. Maar dat was niet zo, want Zachar en Brahim woonden er. Al wist ik dat toen nog niet. Zoals ik toen ook nog niet wist waarom ze daar alleen met hun vader woonden. En ik niet wist dat Zachar een eigen paard had en altijd op blote voeten liep en zich van niemand iets aantrok. En dat zijn broer Brahim van plan was om van huis weg te lopen. En ik wist ook nog niet dat er vlakbij een jongen was die Kaas heette en dat mijn vriendin Sofie die zomer nog zou langskomen om alles wat toch al ingewikkeld was nog veel ingewikkelder te maken.

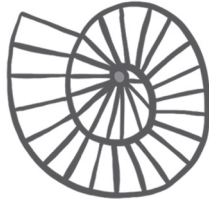
Nu ik dit, aan het eind van een lange, magische zomer, allemaal wel weet, kan ik niet meer zomaar naar het huis kijken.

Wanneer ik nu onder aan het schelpenpad zou staan en omhoog zou kijken, naar de top van het duin, zou ik het mooiste huis van de hele wereld zien: Villa Valentijn.

Het begon zo...

Isabella Strombolov

1

Een veld met graan. Twee spoorbomen en één perron. En een knalgele paal om haar ov-chipkaart tegen aan te houden. ‘Niet vergeten, hoor,’ had haar moeder wel vier keer gezegd. Net zoals ze haar had gewaarschuwd dat ze op tijd uit de trein moest stappen. En dat ze niet met enge mannen mee mocht gaan. Ook niet met enge vrouwen. En of ze wilde bellen als ze veilig was aangekomen.

Isa maakt een selfie en stuurt die naar haar ouders. **Tadaaa, ik leef nog!**

Ze neemt een slok water en kijkt om zich heen. Overal is weiland. Met hier en daar een koe. In de verte een kerktoeren. En een lange weg met een fietspad ernaast die een stuk verderop met een flauwe bocht verdwijnt.

Dit kan het niet zijn, denkt ze. Dit kan niet de plek zijn waar ze haar zomer gaat doorbrengen. Vier weken lang logeren bij haar ooms. In een dorp met zeven inwoners. Of

zevenhonderd. In elk geval heel weinig. Ze pakt haar rolkoffer en haar tas en loopt het perron af. Hier is echt helemaal niks te doen, dat ziet ze nu al. Dit wordt de saaiste zomer uit de geschiedenis. Een zomer om nu al te vergeten.

'Hé, pas op!'

Geschrokken doet ze een stap opzij.

Een jongen op een scooter draait zich om en roept: 'Dit is een fietspad, geen voetpad!'

Isa schrikt, maar meteen daarna wordt ze boos. Er is hier helemaal geen voetpad, wil ze zeggen. En ze wil ook nog zeggen dat hij eruitziet alsof hij veel te jong is om op een scooter te rijden. Maar dan hoort ze vlak achter zich een meisjesstem.

'Brahim! Wacht op mij!'

Een mollig meisje op een rode racefiets fietst heel snel langs. Haar lange donkere haren wapperen achter haar aan.

Isa schudt haar hoofd en loopt verder over het fietspad.

Na zeker tien minuten lopen komt ze langs een huis waar in de tuin een stuk roestig ijzer staat met een bordje EG TE KOOP, en een telefoonnummer. Ze klikt op haar telefoon. Niet om een bod te doen op de eg, wat dat ook mag zijn, maar om te kijken hoe ver het nog lopen is naar haar logeeradres. O nee, denkt ze wanneer ze ziet dat ze precies de verkeerde kant van het spoor op is gelopen. En net wanneer ze zich weer omdraait, gaat haar telefoon dood.

Pas een halfuur later ziet ze het huis van haar ooms. Pim is de broer van haar moeder. En Machid is zijn man. Isa heeft ze nog niet zo vaak ontmoet. De afgelopen jaren woonden Pim en Machid in Parijs. Heel af en toe kwamen ze dan logeren. Maar omdat Machid toen nog geen Nederlands sprak, begreep Isa niets van wat er gezegd werd. Dan maakten haar ouders onbegrijpelijke grappen in het Frans en dan moest iedereen lachen. Maar nu hebben haar ooms een huis gekocht in een dorpje aan zee en spreekt Machid Nederlands.

Toch voelt ze zich een beetje ongemakkelijk wanneer ze aanbelt. Vier weken lang logeren bij twee ooms die ze nauwelijks kent. Alleen maar omdat haar ouders deze zomer hun huis gaan verbouwen en Isa geen zin heeft om elke dag in de puinzooi thuis te zitten. Stiekem had ze gehoopt dat ze haar op een of ander cool kamp in een ver land zouden sturen. Surfen op Ibiza of een talenreis in Amerika. Maar toen ze dat had voorgesteld, begon haar vader heel hard te lachen en zei: 'We kunnen je ook de hele zomer verhuren als kindermisje. Dan verdienen we nog wat aan je.' En nu is ze dus hier, in een dorp met zeven inwoners, of zeventien. Ze drukt op de bel. De vakantie kan beginnen.

'Zo, dit is je kamer,' zegt Pim. 'Als je heel goed je best doet, kun je in de verte de zee zien.'

'Dan moet je wel een verrekijker hebben,' zegt Isa.

Pim lacht. 'Je bent net je moeder vroeger,' zegt hij.

Isa kijkt de kamer rond. Haar ooms hebben duidelijk heel erg hun best gedaan om het gezellig voor haar te maken. Er ligt een gloednieuwe roze spreij op het bed en ze heeft een Hello Kitty-kussen. Ze zal maar niet zeggen dat ze daar echt te oud voor is.

Pim wijst op een kast naast het bed. 'Daar ligt een extra deken voor als je het koud krijgt, en in de bovenste la van het nachtkastje liggen Marsen.'

'Marsen?'

Pim haalt zijn schouders op. 'Misschien mag dat niet meer tegenwoordig. Maar toen ik zo oud was als jij, kreeg ik altijd heel veel snoep als ik uit logeren ging.'

Isa vindt hem direct aardig. Niet omdat hij snoep heeft gekocht, maar omdat hij duidelijk niet gewend is om logés te hebben en zo zijn best doet. 'Ik hou heel erg van Marsrepen. Meer nog dan van spuitjes,' zegt ze met een grijns.

'Kom,' zegt haar oom, 'dan zal ik je voorstellen aan Heppie.'

Heppie is een hond met lange zwarte en witte haren, grote flaporen en ronde zwarte ogen. Hij heeft een zwarte staart met een wit puntje.

'O, wat is het voor hond?' vraagt Isa, en ze aait het dier over zijn kop.

Pim haalt zijn schouders op. 'Ik heb geen idee. Hij is gewoon heel lief.'

'Ja, hij is echt heel leuk,' zegt Isa.

'Als je wilt, mag je hem wel uitlaten.'

Heppie staat al bij de deur, gaat op zijn achterpoten staan en duwt met zijn snuit de deurkruk omlaag.

‘Als jullie hier links aan het eind van de straat door het hek gaan, kom je in de duinen. Daar kun je niet verdwalen. Er staan overal bordjes,’ zegt Pim.

‘Oké,’ zegt Isa. Ze houdt heel veel van honden.

Wanneer ze in de voortuin staat, komt haar oom achter haar aan.

‘Wacht even, Isa,’ zegt hij.

Isa schrikt als ze ziet hoe ernstig hij kijkt.

‘Ik zei aan het eind van de straat rechts, maar ik bedoelde eigenlijk links.’

‘Nee, je zei juist links,’ zegt Isa.

‘Ga toch maar niet naar rechts, eh, naar links. Het is niet overal even veilig,’ zegt hij.

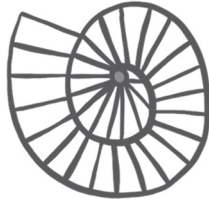
Niet veilig? denkt Isa. Het is midden in de zomer, er zijn overal toeristen en ze heeft een reusachtig grote hond bij zich. Of zou hij bang zijn dat ze verdwaalt? Haar telefoon ligt aan de oplader, dus die kan ze niet gebruiken. Ze kijkt hem vragend aan en zegt: ‘Is er iets waar ik bang voor moet zijn?’

Haar oom glimlacht. ‘Nee, sorry. Ik maak je voor niks bang. Ga maar.’

‘Ik overleef het wel,’ zegt Isa, en ze loopt de tuin uit, de straat op. Heppie is al vooruitgerend en zit aan het eind van de straat op haar te wachten. Hij houdt zijn kop schuin en zijn roze tong hangt uit zijn bek. ‘Ga maar!’ roept Isa. Linksaf

of rechtsaf, ze is nu alweer vergeten welke kant ze niet op moest. Maar Heppie is al verdwenen, de duinen in. Ze ziet nog net het witte puntje van zijn zwarte staart in de verte.

2

‘Heeeeeppie! Heeeeeppie, waar beeeeen je? Joehoe!’ Isa schreeuwt zo hard als ze kan. Ze heeft totaal niet opgelet welke kant Heppie op ging. Linksaf, rechtsaf, ze snapt waarom haar oom zo in de war was. Deze duinen bestaan alleen maar uit paadjes die kriskras heen en weer lopen. De bordjes die naar zee wijzen ziet ze niet meer, en de bordjes waarop de weg terug naar het dorp staat zijn ook verdwenen. ‘Heeeeeppie!’

Dan hoort ze geblaf; het klinkt heel dichtbij.

‘Heeeeeppie!’ roept ze nu zo hard als ze kan.

Het geblaf klinkt nu meer als een zielig piepen.

Ze weet zeker dat het ergens achter de struiken vandaan komt. Ze doet haar trui uit en wikkelt die om haar hand. Daarmee duwt ze voorzichtig de prikstruiken opzij. Dat de stekels aan de andere kant in haar blote arm prikken merkt ze niet eens. Het piepen van de hond klinkt zo zielig dat ze

niets meer voelt. 'Ik kom eraan!' roept ze.

Het zweet stroomt langs haar gezicht, en haar armen zitten onder de schrammen wanneer ze beneden in de duinpan is. Er zit zelfs bloed op haar andere hand. 'Heppie!' roept ze.

Daar, onder een nog veel grotere prikstruik, zit Heppie vast. Zijn poot zit klem in een ijzeren val met punten. Er zit bloed op zijn poot en hij likt eraan. Dan piept hij weer. Een zielige hondenhuil die pijn doet in haar oren.

Met haar trui duwt ze de takken opzij. 'O, arme schat. Ik kom je redden, rustig maar,' zegt ze. Al weet ze nog niet goed hoe ze hem moet redden, want het staal van de klem is zo dik dat ze hem nooit met haar handen open kan krijgen. Ze probeert het toch, maar Heppie begint alleen maar harder te piepen. Als ze een dikke tak kan vinden, kan ze die als wig gebruiken. Maar hoe ze ook zoekt, er liggen alleen maar flinterdunne takken.

Ze loopt het duin op en ziet tot haar verbazing een huis. Het staat iets verderop, op het volgende duin. Een groot, somber huis dat eruitziet alsof er niemand woont. De veranda ligt vol met troep en het lijkt alsof er een gat in het dak zit. Ze heeft nog nooit zo'n ongezellig huis gezien. Misschien woont er wel een familie moordenaars en wilde haar oom haar daarvoor waarschuwen.

'Iiiii,' klinkt een hoge piep achter haar.

Ze loopt terug naar Heppie, die zielig kijkt en zijn best doet

om zijn poot te bevrijden. 'Ik ga hulp halen, Heppie. Ik ben zo terug,' zegt ze.

Na ongeveer tien minuten is ze boven op het andere duin. VILLA VALENTIJN, staat er op de gevel van het huis.

'Zoek je iets?'

Ze kijkt naar links. In de deuropening van een oude schuur staat een meisje dat eruitziet alsof ze al een jaar of zestien is. Ze heeft stevige bruine benen en glanzend donker haar. Haar ogen zijn lichtbruin, veel lichter dan haar huid, waardoor het lijkt alsof ze licht geven. Zo lelijk als het huis is, zo mooi is het meisje.

'Hé, ik ken jou,' zegt Isa. Want ineens weet ze weer wie het is. Het meisje dat haar vanochtend op de racefiets voorbijfietste, roepend naar de jongen op de scooter.

Het meisje glimlacht. 'Ik ben Olga. Wie ben jij?'

'Isa.'

'En waar ken je mij van?'

'O ja, sorry. Ik ken je helemaal niet, maar je fietste vanochtend langs mij.' Nu ze het hardop zegt, hoort ze pas hoe raar het klinkt.

'O,' zegt het meisje.

'Ik heb hulp nodig,' zegt Isa.

'Oké.'

'Olgaaaaa!' Vanuit de schuur klinkt een boze jongensstem.

‘Ja, wacht effe. Ik kom zo!’ roept Olga. Daarna kijkt ze vragend naar Isa.

‘Mijn hond zit met zijn voorpoot in een soort berenklem. En hij heeft heel veel pijn. Hebben jullie iets van gereedschap? Of kan ik hier de dierenambulance bellen?’

Zonder iets tegen Isa te zeggen draait Olga zich om en schreeuwt: ‘Brahim! Je vader is weer bezig geweest. Je moet helpen!’

In de deuropening verschijnt de jongen die Isa vanochtend op de scooter heeft gezien. De jongen die naar haar had geroepen dat ze niet op het fietspad moest lopen. ‘Waar is je hond?’ vraagt hij kortaf.

Isa wijst achter zich. ‘Daar. Tien minuten lopen.’

De jongen zucht, veegt zijn handen aan zijn broek af en rolt met zijn ogen. ‘Ik haat dit,’ zegt hij.

Het ziet er niet naar uit dat hij iets voor haar of Heppie gaat doen.

Olga zet haar handen in haar zij en zegt: ‘Brahim, het gaat niet om dat meisje, maar om haar hond.’

Brahims stem klinkt nu boos. ‘Als mijn vader niet de hele tijd die stomme vallen zet, hoef ik niet elke keer honden en kinderen te redden. Ik haat hem.’

‘Zal ik het dan maar doen?’ vraagt Olga.

‘Mij best. Ik heb geen tijd!’ En zonder nog naar Isa te kijken loopt hij terug de schuur in.

Isa voelt tranen in haar ogen prikken. Als ze haar niet wil-

len helpen, dan gaat ze wel iemand anders zoeken. Iemand die de dierenambulance voor haar wil bellen.

Gelukkig komt Olga haar redden. 'Wacht maar,' zegt ze, en ze loopt de veranda op en het huis in. Even later komt ze terug met een roestig breekijzer.

Wanneer Isa en Olga samen de klem hebben opengekregen door heel hard tegen het breekijzer te duwen, begint Heppie te grommen.

'Ssst, Heppie, rustig maar,' zegt Isa.

'Heppie?' vraagt Olga.

'Ja. Gekke naam inderdaad.'

'Ik vind het wel een coole naam. Is die hond van jou?'

Isa schudt haar hoofd. 'Hij is van mijn ooms.'

'Kom, geef me je trui,' zegt Olga.

Isa haalt haar trui van haar middel en ziet dat Olga zacht pratend de trui dubbelvouwt en om Heppies poot bindt. Ze draait zich om naar Isa en zegt: 'Ik denk niet dat hij hier nu op kan lopen. We moeten het eerst even ontsmetten. Ben je sterk?'

Isa heeft geen idee. Ze is in ieder geval niet zo sterk dat ze met haar blote handen een wildklem kan openmaken. Maar ze is ook geen slapjanus. Dus zegt ze: 'Ja, best wel.'

Olga aait over Heppies kop en schuift haar arm onder zijn voorpoten. 'Als jij zijn achterlijf optilt, dan dragen we hem samen naar huis.'

‘Naar het dorp?’

‘Nee, naar de villa. Dat is dichterbij!’

‘Woon je daar?’ vraagt Isa.

Olga trekt haar schouders op. ‘Nah, niet echt, maar ik ben er wel vaak.’